

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง แนวทางการปฏิบัติในการจ่ายเงินตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วย
หลักเกณฑ์ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. ๒๕๕๒

กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๙๑.๓/๓๕๖๕ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า มาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนด ระยะเวลาเริ่มดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนในกรณีสงเคราะห์บุตร และกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้ดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทน กรณีสงเคราะห์บุตรและกรณีชราภาพ ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ หากนับระยะเวลาจนถึง ปีงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ จะครบระยะเวลาหนึ่งร้อยแปดสิบเดือนตามมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ผู้ประกันตนจะได้รับสิทธิประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ ซึ่งองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่งและผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้สอบถามแนวทางการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ว่าผู้ประกันตนสามารถรับ เงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้หรือไม่ เนื่องจากตามข้อ ๖ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าว กำหนดว่า ผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ต้องเป็นผู้ไม่มีลักษณะต้องห้าม กล่าวคือ ไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์ใดจากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ ผู้รับเงินบำนาญ เบี้ยหวัด บำนาญพิเศษ หรือเงินอื่นใดในลักษณะเดียวกัน ผู้สูงอายุที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ได้รับเงินเดือน ค่าตอบแทน รายได้ประจำ หรือผลประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นที่รัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดให้ เป็นประจำ ยกเว้นผู้พิการและผู้ป่วยเอดส์ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงิน สงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘

คณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยได้มีความเห็น ในกรณีดังกล่าว ดังนี้

๑. นิยามผู้มีสิทธิจะได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ตามข้อ ๖ (๔) ของระเบียบ กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้กำหนดขึ้นตามระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงิน เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๕๒ คือ ไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์ใดจากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ ผู้รับเงินบำนาญ เบี้ยหวัด บำนาญพิเศษ หรือเงินอื่นใด ในลักษณะเดียวกัน ผู้สูงอายุที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ได้รับ

เงินเดือน ค่าตอบแทน รายได้ประจำ หรือผลประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นที่รัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดให้เป็นประจำ ยกเว้นผู้พิการและผู้ป่วยเอดส์ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่ยังมีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพอีกด้วย ถึงแม้ระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๕๒ จะไม่ได้ให้ก็ตาม เนื่องจากคำนึงว่าผู้พิการและผู้ป่วยเอดส์มีค่าใช้จ่ายมาก

๒. เงินเบี้ยยังชีพตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ มีลักษณะเป็นเงินสงเคราะห์มิได้มีแนวคิดในการให้เป็นบำนาญ แต่เป็นการสงเคราะห์ผู้ที่ไม่อาจดำรงชีพได้โดยไม่มีรายได้ที่รัฐจ่ายเป็นรายเดือน ประเด็นสำคัญควรจะคำนึงว่าบุคคลนั้นได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์จากรัฐเป็นรายเดือนหรือเป็นประจำแล้วหรือไม่ ซึ่งกรณีตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ กำหนดให้รัฐบาล นายจ้าง และผู้ประกันตนออกเงินสมทบเข้ากองทุน เพื่อการจ่ายประโยชน์ทดแทนคนละส่วน ดังนั้น ผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ถือว่าเป็นผู้ได้รับการดูแลจากรัฐแล้ว จึงไม่ควรได้รับเพิ่มอีก เงินเบี้ยยังชีพตามระเบียบดังกล่าวควรจะให้แก่ผู้ที่ยังไม่ได้รับการดูแลรายเดือนหรือเป็นประจำจากรัฐ ในลักษณะเดียวกับข้าราชการที่ได้รับบำนาญจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการก็ไม่มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพเช่นกัน โดยพิจารณาจากประเด็นที่เมื่อรัฐช่วยเหลือไปแล้วก็ไม่ควรต้องจ่ายซ้ำอีก

๓. เมื่อพิจารณาตามเจตนารมณ์และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่ใช้บังคับในปัจจุบันแล้ว คณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทยจึงมีความเห็นว่า ไม่ให้ผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว หากรัฐมีนโยบายที่จะให้ผู้สูงอายุได้รับเงินตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยถ้วนหน้า ทางรัฐบาลก็ควรมีมติและจัดสรรงบประมาณเพื่อผลักดันนโยบายดังกล่าวต่อไปในอนาคต

ในกรณีนี้คณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ได้ประชุมคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ครั้งที่ ๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่พฤหัสบดี ที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ โดยมีรองนายกรัฐมนตรี (นายพงศ์เทพ เทพกาญจนา) เป็นประธานในการประชุม มีการพิจารณาแนวทางการปฏิบัติการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ กรณีผู้รับเงินบำนาญชราภาพตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยมติที่ประชุมมอบหมายให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุดำเนินการเสนอเรื่องให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความประเด็นข้อกฎหมายของการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๖ (๔) ว่าในกรณีผู้รับเงินบำนาญชราภาพตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ จะมีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุหรือไม่ ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อยุติในทางปฏิบัติที่ถูกต้องและเป็นไปตามมติคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทยจึงขอหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ที่ได้รับเงินบำนาญกรณีชราภาพสามารถรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙) ได้พิจารณาข้อหาหรือของกระทรวงมหาดไทย โดยมีผู้แทนกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพ และพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมส่งเสริม การปกครองท้องถิ่น) และผู้แทนกระทรวงแรงงาน (สำนักงานประกันสังคม) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า การดำเนินการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ตามระเบียบ กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น เป็นอำนาจหน้าที่ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง การกำหนดหน่วยงาน ผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนผู้สูงอายุ ในด้านต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งออกตามความใน มาตรา ๑๑ วรรคสอง^๑ แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่ได้กำหนดให้หน่วยงานที่มี หน้าที่เกี่ยวกับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการ เพื่อการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นรายเดือนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม และข้อ ๖ (๔)^๒ แห่ง ระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวได้กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ไว้ในทำนองเดียวกันกับข้อ ๕ (๓)^๓ แห่งระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์

^๑มาตรา ๑๑ ผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการเสนอความเห็นต่อนายกรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาและประกาศกำหนดให้หน่วยงานหนึ่งหน่วยงานใดของกระทรวงหรือทบวงในราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค ราชการบริหารส่วนท้องถิ่นและรัฐวิสาหกิจเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ความสัมพันธ์กับภารกิจหลักและปริมาณงานในความรับผิดชอบ รวมทั้งการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนประกอบด้วยเป็นสำคัญ

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ข้อ ๖ ผู้มีสิทธิจะได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๔) ไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้แก่ ผู้รับเงินบำนาญ เบี้ยหวัด บำนาญพิเศษ หรือเงินอื่นใดในลักษณะเดียวกัน ผู้สูงอายุที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ได้รับเงินเดือน ค่าตอบแทน รายได้ประจำ หรือผลประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นที่รัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดให้เป็นประจำ ยกเว้นผู้พิการ และผู้ป่วยเอดส์ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘

^๓ข้อ ๕ ผู้มีคุณสมบัติได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) ไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้แก่ ผู้รับเงินบำนาญ ผู้รับเงินเบี้ยยังชีพตามระเบียบของกระทรวงมหาดไทย หรือกรุงเทพมหานคร ผู้สูงอายุที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ที่ได้รับเงินเดือน ค่าตอบแทน รายได้ประจำ หรือผลประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นที่รัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดให้เป็นประจำ

การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙ (๘)^๔ แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖

สำหรับปัญหาว่าผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ที่ได้รับเงินบำนาญชราภาพสามารถรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า เงินบำนาญชราภาพเป็นประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพซึ่งเป็นประโยชน์ทดแทนกรณีหนึ่งในเจ็ดกรณีตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ที่กองทุนประกันสังคมจ่ายให้แก่ผู้ประกันตนตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งกองทุนเพื่อเป็นทุนใช้จ่ายให้แก่ผู้ประกันตนตามมาตรา ๒๑^๖ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยสำนักงานประกันสังคมมีหน้าที่เป็นผู้จ่ายประโยชน์ทดแทนให้แก่ผู้ประกันตน และกองทุนประกันสังคมประกอบด้วยเงินสมทบจากผู้ประกันตน นายจ้าง และผลประโยชน์หรือรายได้อื่น ๆ ตลอดจนเงินสมทบจากรัฐบาลหรือผลประโยชน์ของกองทุนด้วยตามมาตรา ๒๒^๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ ดังนั้น แม้ผู้ประกันตนจะได้รับเงินบำนาญชราภาพจากกองทุน

มาตรา ๙ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๘) กำหนดระเบียบอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๕๔ ผู้ประกันตนหรือบุคคลตามมาตรา ๗๓ มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนจากกองทุน
ดังต่อไปนี้

(๑) ประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย

(๒) ประโยชน์ทดแทนในกรณีคลอดบุตร

(๓) ประโยชน์ทดแทนในกรณีทุพพลภาพ

(๔) ประโยชน์ทดแทนในกรณีตาย

(๕) ประโยชน์ทดแทนในกรณีสงเคราะห์บุตร

(๖) ประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ

(๗) ประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงาน ยกเว้นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๙

มาตรา ๒๑ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งในสำนักงานประกันสังคม เรียกว่า กองทุนประกันสังคม เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายให้ผู้ประกันตนได้รับประโยชน์ทดแทนตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๓ และเป็นค่าใช้จ่ายตามมาตรา ๒๔ วรรคสอง

มาตรา ๒๒ กองทุนประกอบด้วย

(๑) เงินสมทบจากรัฐบาล นายจ้าง และผู้ประกันตนตามมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๖

(๒) เงินเพิ่มตามมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๓

(๓) ผลประโยชน์ของกองทุนตามมาตรา ๒๖

(๔) เงินค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๔๕

(๕) เงินที่ได้รับจากการบริจาคหรือเงินอุดหนุน

(๖) เงินที่ตกเป็นของกองทุนตามมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๗ ทวิ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๓

และมาตรา ๕๖

(๗) เงินอุดหนุนหรือเงินอุดหนุนราชการที่รัฐบาลจ่ายตามมาตรา ๒๔ วรรคสาม

(๘) เงินค่าปรับที่ได้จากการเปรียบเทียบตามมาตรา ๑๐๒

(๙) รายได้อื่น

ประกันสังคมก็มีไ้เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ ผู้ประกันตนดังกล่าวจึงเป็นผู้สูงอายุที่ไม่มีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๖ (๔)^๙ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒

อย่างไรก็ดี เพื่อให้การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพแก่ผู้สูงอายุเป็นรายเดือนเป็นไปอย่างทั่วถึง และเป็นธรรมตามที่มาตรา ๑๑ (๑๑)^๙ แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้กำหนดไว้ สมควรแก้ไขปรับปรุงระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวโดยกำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้สูงอายุซึ่งไม่มีรายได้ มีรายได้ต่ำ หรือไม่มีผู้อุปการะเลี้ยงดู ได้รับเงินเบี้ยยังชีพ เพื่อให้สมดังจุดมุ่งหมายของการใช้บังคับกฎหมายผู้สูงอายุต่อไป

(นายดิศทัต ोโตระกิตย)

รองเลขาธิการฯ รักษาการแทน

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๕๕๗

^๙โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^๙มาตรา ๑๑ ผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ

ดังนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๑) การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพเป็นรายเดือนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

ฯลฯ

ฯลฯ